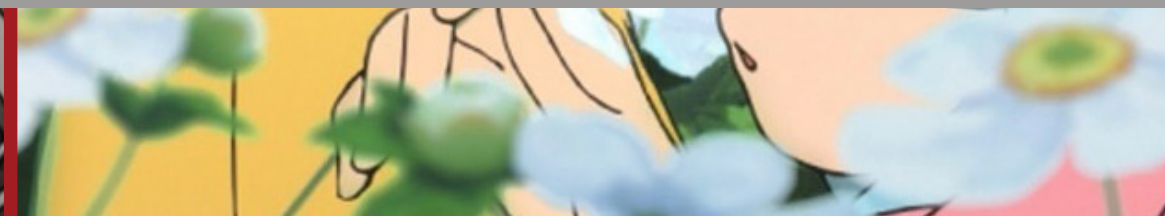


TOP 10

MODERN (NEM GHIBLI) ANIME FILM

ÍRTA: VENOM



Bár a japán animációs filmgyártást még mindig sokan azonosítják a Ghiblivel és Miyazakival, de azért, aki egy nagyon kicsit is járatos az animék világában, az pontosan tudja, hogy bármennyire is imádjuk az öreg klasszikusait, de lényegében azok csak annak a bizonyos jéghegynek a csúcsát képviselik. Rengeteg jobbnál jobb film készült Japánban az elmúlt 20-30 évben, melyek könnyedén felveszik a kesztyűt nem csak a Ghibli, de az amerikai vagy európai animációs mozik elitjével is. A mostani listámban 10 olyan filmet ismertetnék, melyeket bátran ajánlok mindenki számára, mert kihagyhatatlan remekműveknek tartom őket. Ugyanakkor a címben szereplő „modern” kifejezés sem véletlenül került oda, mert ezúttal a 2000-es évek terméséből mazsolázok, így senki ne keresse az olyan régi klasszikusokat, mint az Akira, Ghost in the Shell vagy a Perfect Blue (ezek majd esetleg egy másik 10-es listát kapnak). Lássuk tehát, hogy mik is voltak az elmúlt közel 20 év legjobbjai és mint mindig, természetesen ez a lista is erősen szubjektív, ha esetleg valamelyik kedvenced nincs rajta, akkor bátran írd meg nekünk, hogy Te mit tettél volna be ebbe a válogatásba!

## 10. Kimi no Na wa. (Your name.)

Talán ez az egyetlen olyan cím, amit csak azért raktam be a listába, mert ciki lenne kihagyni, tekintve, hogy lényegében több nagyobb animés oldalon is az 1. helyen szerepel a népszerűségi lis-

tákon és már lelkesen készül a hollywoodi élőszereplős verzió is. Én Shinkai Makoto munkásságát sosem tudtam annyira értékelni, mint amennyire a közönség sztárolja, mivel sokkal inkább tartom egy tehetséges videoklip rendezőnek, mint írónak vagy filmesnek, de ez most más kérdés. A *Kimi no Na wa.* egy nagyon érdekes (bár korántsem eredeti) ötleten alapul: egy fiatal srác és egy ifjú hölgy, akik nem is ismerik egymást, egyik nap



testet cserélnek. Hogy miért pontosan, az nem is igazán derül ki, de talán köze lehet egy furcsa meteorhoz, ami épp készül becsapódni a Földre. A két szerencsés-szerencsétlen próbálja kihozni a legjobbat a helyzetből, miközben egyre jobban megismerik egymást és rájönnek, hogy talán ennek az egész különös dolognak az a célja, hogy megakadályozzanak egy szörnyű tragédiát. Ennél többet nem is érdemes mondani róla, hiszen aki még nem látta, az sürgősen pótolja, mindenki más meg úgy is tudja...

Bár messze nem olyan jó film, mint azt a körülötte kialakult hype hirdeti, de mindenképpen fontos és kihagyhatatlan része az animék világának. Ezért is került fel erre a listára, annak ellenére, hogy szerintem egy profibb rendező messze jobbat tudott volna alkotni a forgatókönyvből.

## 9. Kizumonogatari I-II-III

Egy kicsit csalog, mert ez valójában nem is egy film, hanem három, de mivel lényegében egymás közvetlen folytatásai és egyben adják ki a teljes(?) történetet, így egynek veszem őket. A Monogatari sorozattal állandóan az imádom/gyűlölöm határon táncolok, mivel alapvetően rettenetesen ötletesnek és kreatívnak tartom, de ugyanakkor a Shaft stúdió LSD-s vízióival és teljesen nonszensz képi világával egyszerűen néha nehezen befogadható. És nemcsak a látvány ab-

szurd, hanem a legtöbb esetben a mondanivaló is, melyet akár polgárpukkasztásnak is lehetne nevezni. Van itt minden, a családon belüli perverzkedéstől, a beteges szexualitáson át a vérben és belében tocsogó akcióig. Akinek ezt nem veszi be a gyomra, az messzire kerülje az összes Monogatari filmet és sorozatot. Viszont, aki mégis rászánja magát és leginkább az idejét, az valami olyat kap cserébe, amit tuti nem fog egy életre elfelejteni.



A *Kizumonogatari* lényegében az egész sorozat előzménye, ahol egy fiatal srác, Araragi, talál egy kezeitől és lábaitól megfosztott vámpírnőt, aki nek valami abszurd indokból felajánlja a saját vérét és ezáltal ő is vámpír lesz... majd szeretné az egészet „visszafordítani”, ami egy teljesen transzírózós, Mortal Kombatot röhögve megszegyenítő kalandba torkollik. Amilyen sokkoló, olyan szórakoztató, mert persze az egész csak félkomoly, így bőven kapunk már-már paródiába fulladó humort és sok-sok erotikát is...

Egyetlen igazán nagy negatívuma, hogy néhol feleslegesen sok a töltelék és a duma, de ez a Monogatari sorozat alapvető jellegzetessége. Nézzétek meg és ha bejött, akkor lehet folytatni a végtelenített TV sorozattal... mindenesetre a film simán megérdemli a toplistás jelölést.

## 8. Kono Sekai no Katasumi ni (In This Corner of the World)

Sosem tudtam megmondani miért, de valahol mindig is lenyűgözött a 2. világháború története. Persze senki ne értse félre, maximálisan elítélem azt az őselemi gonoszsgot, ami a múlt század első felében végigsöpört az egész világon, sok millió áldozatot követelve. Én inkább magát a korszakot csodálom, a technikát, a hősokeket és a sok furcsa, mai ésszel szinte már felfoghatatlan történetet. Évről évre jönnek ki mozifilmek,



sorozatok és dokumentumfilmek erről a bizarr és sötét, mégis hihetetlenül érdekes korszakról. Minden ország megemlékezett hőseiről és áldozatairól, de mégis azok valahol a legérdekesebb (és egyben a legszívszorítóbb) történetek, ahol ezt az egészet az átlagember szemén keresztül mesélik el. Japánnak pedig aztán van mit mesélnie, hiszen egyben ők voltak a nácik mellett a legnagyobb „gonoszai”, majd aztán talán a legnagyobb áldozatai is a háborúnak. Persze ebbe nem mennék mélyebben bele, hiszen a magazin teljes terjedelme is kevés lenne ezt kifejteni (majd egyszer... ha nagyon unatkozom), így inkább vissza is kanyarodnék erre a végtelenül szerethető kis filmre. A 'Kono Sekai no Katasumi ni' nem a szokásos háborús film, nem látunk benne ütközeteket, sem bámulatos légitájakat, sőt még fegyverek sincsenek nagyon benne. Itt egy ifjú, frissen férjhezett lány, Suzu életét követhetjük, aki a családjával együtt Hirosimától nem messze lévő városban tengetik a mindennapjaikat. A háborúról csak a rádióból hallanak történeteket, melyek eleinte nagyon lelkesítőek, de ahogy telnek az évek, a helyzet láthatóan egyre romlik. Japán omlik össze minden szinten. Éhezés, szegénység és halál lengi be a szigetországot, Suzu pedig kénytelen szembesülni azzal, hogy ezt a háborút hamarosan elveszítik...

Nagyon szomorú és helyenként kimondottan nyomasztó film, de pontosan amiatt érdemes megnézni, hogy talán egy kicsit megértsük, mi is játszódott le Japánban akkoriban. Bemutatva az

apró emberi sorsokat egy zavaros és nem is olyan távoli korszakból. Akinek tetszett a *Grave of the Fireflies*, annak ez is kötelező!

## 7. Mahou Shoujo Madoka★Magica Movie 3: Hangyaku no Monogatari

Oké, oké, sejtem, hogy páran most ráncolják a homlokukat, hogy elment a józan eszem. Top 10-es listára egy magical girl filmet berakni... pfff... szentségtörés.



Én erre annyit mondok, hogy: Madoka! A magical girl, mint stílus elég furcsa jelenség. A 90-es években a *Sailor Moon* gyakorlatilag az egész világot letarolta és mai napig érezni a hatását, hiszen lényegében az általános popkultúra részévé vált a *Pokémon* és a *Dragon Ball* mellett. Viszont egyben be is betonozta sokáig a stílust a rózsaszínes, vattacukros, szivecskés és romantikus jelzők világába. Egészen 2004-ig ezek nélkül elképzelhetetlen volt egy magical girl sorozat, de a Sunrise mégis bemutatta egy új arcát a témának, a zseniális *Mai Hime*, aztán a rövid ideig tündöklő, majd arccal a padlóra boruló *Mai Otome* sorozataival. Itt már nem a szeretet meg a hold erejével győztek a lányok a gonosz felett, hanem leginkább bazi nagy kardokkal meg nukleáris tűzlabdákkal... a rózsaszín szivecskék pedig hamuvá perzselődtek. Érdekes váltás volt, de a Shaft stúdió 2011-ben tovább gondolta a témát: magical girl és a horror. Gigantikus siker lett és én személy szerint döbbenettel néztem végig a rövidke '*Puella Magi Madoka Magica*' sorozatot, ami minden létező klisé nem csak

felrúgott, hanem LSD-ben megforgatta, megrágtatta és kiköpte... egyenesen a néző arcába.

Lehet szeretni, nem szeretni, de a jelentősége és sikere elvitathatatlan. Ám a lezárásra pár évet várni kellett, ugyanis mint a legtöbb nagyobb sorozatot, ezt is egy mozifilmmel kerekítették le. De nem is akármilyennel. A négyzetre emelve a sorozat beteges látványvilágát, olyan álomszerű és abszurd az egész, hogy minden Shaft rajongó megnyalja utána mind a tizenegy lábujját. Egy bizarr történet, mely az élet és a halál között játszódik, valahol az álmok és a rettenetes valóság határán. Sosem lehet tudni, hogy mi, ami valós és mi, ami csak valami beteges illúzió. Madoka és Homura története egy nem várt fordulattal zárul, amit mindenkinek egyszer érdemes megnéznie. Kis érdekesség, hogy annó a stúdió beküldte az Amerikai Filmakadémiának, hogy hátha jelölik Oscarral, de sajna valami oknál fogva (na vajon...) ez elmaradt. Ti viszont, ha még nem láttátok, akkor ideje pótolni, az egyik legcukibb rémálom, amit átélhettek!

## 6. Toki wo Kakeru Shoujo (The Girl Who Leapt Through Time)

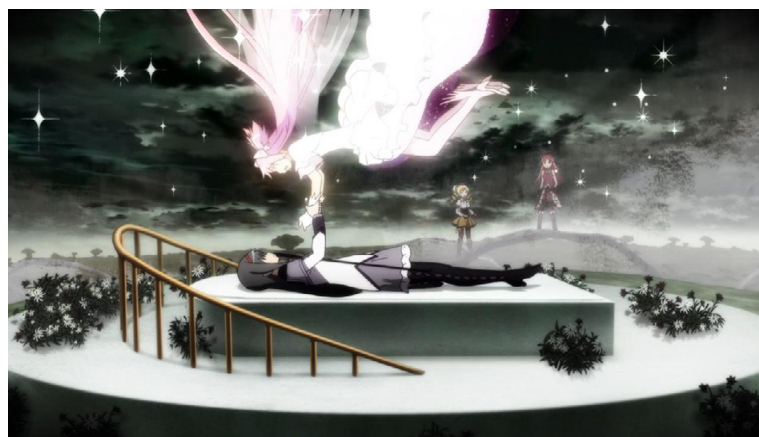
Hosoda Mamoru munkássága elképesztően sikeres, annak ellenére, hogy nem minden alkotása üti meg azt a szintet, amit elvárnánk tőle. Az úriember bejelentkezett a lehetséges Miyazaki utódok soraiba és szerintem teljesen méltó is



lehetne a címre. Ugyanakkor kikötöttem magamnak, hogy ebben a toplistába egy rendezőtől maximum 2 filmet rakok be, de gyorsan rájöttem, hogy ez nem is lesz olyan egyszerű. Ezt az animét inkább azért választottam egy másik ellenében, mert talán ezzel robbant be a köztudatba a neve és azóta is időtálló (heh...) alkotás. A történet Makotóról, egy fiatal lányról szól, aki egyik nap felfedezi, hogy képes szó szerint visszaugrani az időben. Természetesen, mint az köztudott, az időugrás mindig egyre kacifántosabb problémákat tud okozni. Makoto persze nem törődik ezzel és igyekszik a saját hasznára fordítani ezt a képességét, ami nagyon jól jön, főleg, ha az egyik legjobb fiú barátja szerelmi vallomását szeretné elkerülni. Kicsit romantikus, kicsit humoros, kicsit sci-fi, amit bőségesen megdobáltak különféle filmes díjakkal (akárcsak a toplista többi tagját). Nehéz is ennél többet mondani róla, hiszen mára már klasszikusnak is tekinthetjük, így szerintem sokaknak nem is kell tovább ragozni.

## 5. Sennen Joyuu (Millenium Actress)

Kon Satoshi filmjeiből csak azért nem készítettünk 10-es toplistát, mert ez a zseniális író és rendező fájdalmasan korán elhunyt, így sajnos csak rövid ideje volt az alkotásra. Minden egyes műve annyira egyedi és profi munka, hogy sok rendező a lelkét is eladná, ha ilyen animéket készíthetne.



Sajnos az élet kegyetlen és Satoshi már lassan 9 éve nincs közöttünk, de filmjeiben tovább él, ha szabad ezzel a klisével élnem. A Millenium Actress a lista legrégebbi filmje, ami nemsokkal az ezredforduló után került a mozikba, bár nyugaton még kellett rá várni pár évet.

Egy szomorkás, de mégis lebilincselő film egy idős színésznőről, aki sok sok év után egy (talán utolsó) interjút ad egy TV riporternek, aki a hölgy nagy rajongója. A hosszas beszélgetés so-



rán a riporter és egyben a néző is megismerik a színésznőt, Chieko életét, amint gyerekszínészből hirtelen sztár lesz és egyben egy nagyon különös, egész életen át tartó szerelemről is mesél. A valóság és a filmek jelenetei az emlékekben egymásba mosódnak és ezáltal a hölgy története egészen érdekes színezetet kapnak. Kon Satoshi pedig olyan mesterien ábrázolja ezeket a képtelen és néha se füle, se farka jeleneteket, hogy nemcsak a riporter állja esik le, hanem a nézőt is magával sodorja a lendület. Sajnos a filmek mesés világát rendszerint megtöri a valóság kegyetlensége, ahol nem mindig vár a főhősnőre a happy end. Kudarok, riválisok, sikertelen házasság, öregség és elfeledettség... és az életen át tartó keresése a gyerekkori szerelmének. Az interjú és egyben a film lezárása könnyfakasztó és mégis felszabadító. Főleg idősebbeknek ajánlott alkotás, de nekik viszont javasolt akár a többszöri újranézés is. Jah, és ne feledkezzünk meg a film zenéjéről sem, amit Hirasawa Susumu komponált, elsőre furcsán hangozhat, de szerintem zseniális választás volt.

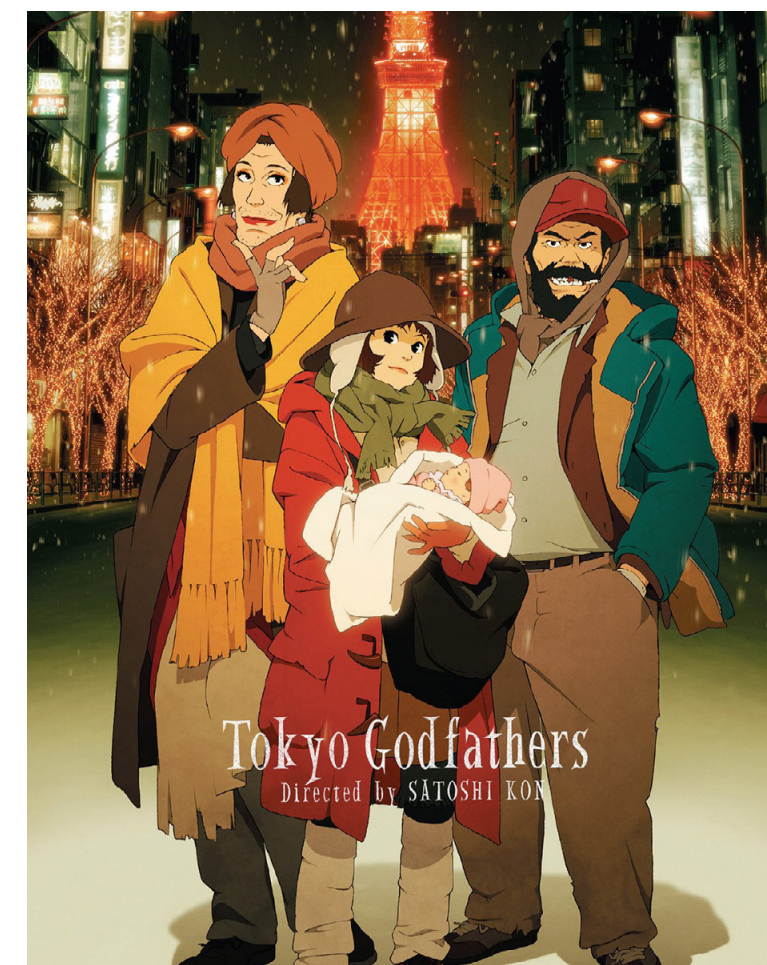


#### 4. Tokyo Godfathers

És még mindig Kon Satoshi, egyben a személyes kedvencem tőle, amit már nem is tudom hányszor láttam, de képtelen vagyok megenni. Azon kevés animációs filmek egyike, ami szinte egy az egyben működhetne élőszereplős filmként is, mert annyira profi a forgatókönyve, hogy fel sem tűnik, hogy animét nézünk és nem valami hollywoodi mozit.

Három hajléktalan, egy alkoholista és lecsúszott apuka, egy kiöregedett meleg transzvesztita és egy otthonról elszökött fiatal lány a főszereplője ennek a kissé képtelen komédiának. A jószagú trió Karácsony napján a szemétkukákba egy kosárba csomagolt csecsemőt talál, akit a szülei valami ismeretlen okból „elhagytak”. Némi huzavona után úgy döntenek, hogy megtalálják a baba családját és visszaadják nekik. Persze nem ilyen egyszerű a dolog, hiszen azt sem tudják merre keresgéljenek, így a kosárban talált holmik alapján próbálják kinyomozni, hogy hova is kellenek eljutniuk. Ez az utazás viszont nem lesz egyszerű, mert mintha az egész világ összeesküdött volna ellenük... vagy éppen ellenkezőleg? Egy biztos, hamarosan mind a hárman akaratlanul is kénytelenek lesznek szembesülni azzal, hogy hiába hazudnak maguknak és másoknak, előbb vagy utóbb, de utoléri őket a múltjuk, és lehet kapnak egy újabb lehetőséget a sorstól egy jobb életre.

Satoshi filmjei közül talán ez az egyetlen, amit ténylegesen komédiaként lehetne jellemezni, de ez még véletlenül sem jelenti azt, hogy ne lenne komoly mondanivalója. Nagyon szépen bemutatja a hajléktalansághoz vezető sötét utat, amit legtöbbször önmagának „köszönhet” a szerencsétlen. Ugyanakkor van belőle kiút, aminek az az első lépése, hogy szembe kell nézni önmagunkkal és lentebb adni a makacsságból, elfogadva a segítséget, amit a sors kínál. Ez a film pedig pontosan erről szól.....



### 3. Koe no Katachi (A Silent Voice)

És akkor eljutottunk a legjobb háromhoz, amelyek számomra a legnagyobb katarzist okozták az elmúlt években. A Silent Voice-ról egy korábbi számban már részletesen meséltem, így akit egy kicsit komolyabban érdekel a film, az ott elolvashatja. (*AniMagazin 38.*)

Yamada Naoko minden vitán felül Japán egyik legjobb rendezője, akinek a kreativitását és tehetségét Kon Satoshival és Miyazaki Hayaóval is együtt merném emlegetni. Mondom mindezt úgy, hogy lényegében, ha nagyon őszinték akarunk lenni, akkor összesen 4 anime köthető hozzá, mint rendezőhöz (K-On!, Tamako Market (*AniMagazin 37.*), A Silent Voice és a Liz and the Blue Bird (*AniMagazin 47.*), de azok mindegyike végtelenül profi munka. Talán nem is véletlen, hogy őt kérték fel, hogy hozza össze a díjnyertes Koe no Katachi manga filmes adaptációját. Adaptálni pedig nem könnyű, főleg, ha limitált játékidő áll rendelkezésre egy elég terjedős mű feldolgozására. Sajnos ilyenkor gyakran melléktörténetek és egyes szereplők is a vágó áldozatául esnek, de mindig az a kérdés, hogy a végeredmény átadja-e az eredeti mű mondanivalóját. A Silent Voice pedig maximálisan eleget tesz ennek és még hozzá is tesz nem keveset a fantasztikus látvánnyal és a színészek döbbenetes játékával.

A történet kezdetén egy általános iskolába egy fiatal lány, Shouko érkezik, aki azonnal tudá-



ra adja az osztálynak, hogy hallássérült, ezért csak írásban tud kommunikálni. Több sem kell a sulis ügyeletes bajkeverőjének, Shouyanak, hogy kipécézzé a kislányt és mindenféle (szerinte viccesnek tartott) székálásokkal tegye pokollá az életét. A kezdeti ártatlan piszkálódások idővel nagyon eldurvulnak, melynek a végén a lányt kiveszik az iskolából, a srác pedig a saját csapdájába esik, kirekesztetté válik. Évek múlva, már közel felnőtt találkoznak csak újra, de Shouya addigra már egy megtört, félénk és önpusztító fiatalemberré vált, aki eldönti, hogy bármi áron, de jóvá teszi azt a sok gonoszságot, amit a lány ellen elkövetett gyerekként. Az egykori áldozat és kínzó között pedig lassan kialakul egy barátság vagy talán annál is több, de a múlt démonaitól nem lehet könnyen megszabadulni.

Huh, ez a film nagyon rétegelt és szinte a végtelenségig lehetne boncolni. A témája rettenetes aktuális és nagyon fontos kérdéseket tesz fel. Sajnos megint csak egy olyan alkotás, amit ugyan bőségesen megszórtak Japánban díjakkal, de hiába terjesztették fel Oscarra, az akadémia inkább a szálnalmasan gagyi Boss Baby-t választotta (nem vicc)... Ti viszont ne hagyjátok ki, mert minden idők egyik legjobb filmje és mangája is egyben.

*„Az egykori áldozat és kínzó között pedig lassan kialakul egy barátság vagy talán annál is több, de a múlt démonaitól nem lehet könnyen megszabadulni.”*

### 2. Suzumiya Haruhi no Shoushitsu (The Disappearance of Haruhi Suzumiya)

Suzumiya Haruhiról mindenki hallott. Legalábbis feltételezem, hogy aki ezt a magazint olvassa, az nem barlangban élt az elmúlt 15 évben, így biztosan tudja, hogy miről is van szó. A 2000-es évek egyik legfontosabb és legfelkapottabb animéje volt több mint 10 éve és mai napig etalonnak számít sokaknál a sorozat.



A története közismert, adott egy cinikus srác, Kyon, aki akarata ellenére (vagy mégsem?) klubot alapít a sulis legdilisebb tsundere csajával, Haruhival, amihez hamarosan hasonlóan furcsa diákok csatlakoznak. Kiderül, hogy Haruhi valami isteni erővel (amiről maga sem tud) rendelkező lény, aki semmi mást nem akar, csak szórakozni. Ha szomorú, akkor a világ összeomlik, ezért Kyonnak és barátainak (egy úrlény, egy időutazó és egy médium) kell „lefoglalni” a dilis csajszi, hogy ne vessen véget a világegyetemnek idő előtt. Vicces volt, ötletes, fantasztikus történettel és hangulattal. A TV sorozat folytatása már kevésbé lett népszerű, köszönhetően pár nagyon furcsa rendezői döntésnek, de az igazi lezárása a történetnek ezúttal is egy mozifilm formájában került a közönség elé, ami viszont valami döbbenetesre sikeredett.

Kyon egyik reggel arra ébred, hogy a világ megváltozott. Haruhinak nyoma veszett, senki nem is emlékszik rá, a barátai fel sem ismerik őt, a klubjuk soha nem is létezett, a beszélő macskája

csak egy közönséges házi cica és mintha csak valami álmom lett volna az egész elmúlt 1 év. De Kyon mindenre emlékszik és a kezdeti döbbenete után megpróbálja megfejteni a rejtélyt, hogy mi is történt a világgal.

A történetről nem is mondanék többet, mert ezt inkább mindenki nézze meg maga. A TV sorozattal ellentétben a film nyomasztó, sötét és groteszk. Már eleve a látványa, az a komor, télies környezet, ahol a néző maga is érzi a hideget és sötétséget. És bizony nagyon komoly mondanivalója is van a filmnek, Kyont olyan helyzetek elé állítja, ahol a néző maga sem tudja, hogy mi lenne a helyes döntés. Amikor a történet egyik pontján a srác kezébe kerül a világ sorsa és csak egy gombot kellene megnyomnia, hogy valami visszafordíthatatlan történjen nem csak saját magával, hanem az egész bolygóval, akkor mi magunk is átérezzük azt az elviselhetetlen terhet, amit ez a döntés hoz magával. És ez csak kis része az egésznek. Mire a film végén egy könnyfakasztóan katarikus pillanatban végre elkezd szállingózni a hó és végre megkapja mindenki a feloldozást, a néző észre sem veszi, hogy eltelt több mint két és fél óra. Nem vicc, ez az egyik leghosszabb animációs film, ami mozikba került, ugyanis alulról súrolja a

*„...ez az egyik leghosszabb animációs film, ami mozikba került, ugyanis alulról súrolja a 3 órát...”*



3 órát, de garantálom, hogy ez fel sem fog tűnni. És akkor még nem is beszéltem a zenéről, a 19. századi zeneszerző, Erik Satie szomorkás zongorafutamairól vagy Kousaki Satoru nagyzenekari darbjairól, amiket külön is érdemes meghallgatni, a film végét pedig egy végtelenül szomorú, egyszerű vokális dal zárja és ember legyen a talpán, aki képes könnyek nélkül végighallgatni. 2010-ben Japánban a Kobe Awards-on megkapta a fődíjat és még bezsebelt néhány hasonlóan rangos elismerést. Kötelező darab!

### 1. Ookami Kodomo no Ame to Yuki (Wolf Children)

Az én személyes kedvencem és szinte nincs olyan év, amikor legalább egyszer ne nézném meg újra. Ennél szebb filmet az anyaságról, a családról és az önfeláldozásról nem nagyon találhatunk. Hosoda Mamoru rendező mesterműve ez, amit szerintem képtelen lesz túlszárnyalni még egy



ideig, legalábbis az utóbbi két filmje szerintem elég erőtlen lett.

A lista egyetlen olyan címe, amit végre bátran ajánlhatok családi megnézésre is, hiszen (a film elején lévő rövid halálesetet leszámítva) teljesen gyerekbarát és minden korosztálynak maximálisan szórakoztató. Mondjuk ennek egyetlen korlátja, hogy nem készült hozzá magyar szinkron, de lehet, még a végén akár ez is megvalósulhat...



Hana egy átlagos egyetemista lány, aki beleszeret egy fiatal férfiba. Eddig talán semmi szokatlan, de gyorsan kiderül, hogy a srác egy amolyan farkasember, de ez az apróság nem állhat a szerelmesek közé. Összeköltöznek, a lány pedig hamarosan állapotos lesz, majd meg is születik az első gyermekük, Yuki. Alig egy évre rá jön a második baba, Ame, és a kis család ennél boldogabb nem is lehetne. Legalábbis pár hónapig, mikor is egy tragikus baleset miatt a férfi meghal és Hana magára marad a két kisgyerekekkel, akik örökölték apjuk farkassá változó képességét. Egyedül két nagyon problémás gyerekkel, Hana egyre nehezebben boldogul a nagyvárosban, így eladja a lakását és a messzi vidékre, a hegyekbe költözik, ahol talán kevésbé lesznek szem előtt. A két gyerek gyorsan megszokja az erdőket és hegyeket, Hana pedig minden erejével azon van, hogy a romos házukat valahogy felújítsa de mivel nagyon kevés megtakarított pénze marad, így kénytelen a kertjéből megélni. Szerencsére nem várt segítséget kap a környező szomszédoktól, így az életük rendeződ-



**„...ahogy Hana küzd a gyermekei boldogságáért, az egyszerűen könnyfakasztóan szépre sikerült. Mindezt úgy, hogy teljesen mentes a manapság divatos feminista kamudrámázásoktól.”**

ni látszik. A gyerekek pedig szépen növekednek és eljön az idő, amikor iskolába kellene járniuk... ami bizony nem egyszerű, ha bármikor farkassá változhatnak. Yuki és Ame hamarosan egy nagyon furcsa helyzetbe kerülnek, ugyanis dönteniük kell, hogy emberként vagy farkasként szeretnének-e tovább élni... és ez a döntés minden, csak nem egyszerű, leginkább Hanának nem.

Gyönyörű film minden téren, a látványa elképesztő, a tájképek az egyik legszebbek, amit animében eddig láthattunk, egyedül talán a karakterek designja, ami egyeseknek furcsa lehet, de megszokható. A lényeg itt tényleg a történeten van, ahogy Hana küzd a gyermekei boldogságáért, az egyszerűen könnyfakasztóan szépre sikerült. Mindezt úgy, hogy teljesen mentes a manapság divatos feminista kamudrámázásoktól. Itt nem lesznek panaszok, hogy de rossz a nőknek, hogy egyedül kell gyereket nevelni, vagy bármi hasonló ujjal mutogatás a társadalomra. Hana végig emelt fővel néz szembe a kihívásokkal, és ha sírva és izzadva is, önmagát sem kímélve, minden akadályt legyőz, hogy megteremtse a kis családjának az otthon melegét. Annyira árad a pozitív energia ebből a filmből, hogy szabályosan feltöltődve érezheti magát a néző a végére. Még akkor



is, ha a befejezése egy kissé szomorkásra is sikeredett, de ilyen maga az élet is, aminek mindig a napos oldalát kell nézni, még akkor is, ha látszólag sosem akarnak elvonulni a viharfelhők.

A *Wolf Children* számomra a legjobb anime film és szinte kötelező irodalomnak tartom, amit egyszer mindenkinek látnia kell. Főleg azoknak, akik egyszer maguk is családot szeretnének alapítani.

***Ez lett volna az én kis top 10-es listám és természetesen rengeteg jobbnál jobb film kimaradt (simán lehetett volna akár top 20 vagy akár 30-as lista is), így örömmel várom, hogy nektek melyik is a kedvenceitek vagy épp melyik filmet tettétek volna első helyre! Írjátok meg nekünk Facebookon vagy épp kommentben az oldalon!***

